Matthew Costello

Neil Richards

VRAŽDY V CHERRINGHAMU

Smrt otce Byrnea

KLOKAN

AL press

edice KLOKAN

Copyright © 2014 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Jan Mrlík, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
CHERRINGHAM SERIES 10 – A DEADLY CONFESSION
vydaného v roce 2014
nakladatelstvím Bastei Lübbe AG, Köln,
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-431-1

Hlavní postavy

Jack Brennan je bývalý detektiv z newyorského oddělení vražd, kterému před nějakou dobou zemřela manželka. Odešel do výslužby a netoužil po ničem než po klidu a míru. Doufal, že obojí najde v poklidném anglickém městečku Cherringham. Zvolil si život na obytné lodi, s níž kotvil u břehu Temže kousek od městečka a těšil se ze samoty. Brzy však zjistil, že mu přece jen něco chybí – výzva v podobě řešení zločinů. A Cherringham mu kupodivu dokázal něco nabídnout i v tomto ohledu.

Sarah Edwardsová je webová designérka, která žila s manželem a dvěma dětmi v Londýně. Před časem však muž utekl se svou sexy americkou šéfkou a Sarah se rozpadl celý život. S dětmi se odstěhovala zpátky do zastrčeného Cherringhamu, odkud před lety odešla. Jenže maloměstská atmosféra ji začala znovu ničit – nikdy se tam nic nedělo. To si aspoň myslela do chvíle, kdy jí do života vstoupil Jack a všechno změnil, k lepšímu i k horšímu.

1.

Velký pátek

Eamon Byrne kličkoval houštím, podrážkami drahých běžeckých tenisek mocně zabíral do blátivé stezky a pažemi odkláněl větvičky, které by ho mohly šlehnout do obličeje.

Říkali mu „Létající otec“ – a teď také tak letěl!

Odvážil se rychlého pohledu na speciální hodinky a sotva přečetl číslice, pocítil vzrušení: dnes ráno byly jeho průběžné časy určitě zatím nejlepší.

Tohle budeš těžko rozdýchávat, Liame, pomyslel si.

Rychlost – skoro třináct kilometrů za hodinu. Srdeční tep – trošku zrychlený, ale rozhodně nic, co by mu mělo dělat starosti.

Z desetikilometrové trasy mu zbývaly uběhnout ještě tři kilometry – ale to budou snadné tři kilometry podél rovinatých luk lemujících břeh řeky. V závěrečném úseku ho čeká jediné prudké stoupání po točité pěšině skrz marchmainský lesík, kde by mohl ztratit něco z dosavadního tempa.

Dny jako tento – kdy se běží hladce, snadno a bez námahy – přicházely vzácně a nepředvídaně. Ani sebeusilovnější trénink nezajistí, že by se z nich člověk mohl těšit častěji. Prostě takový den z ničeho nic nastane a Byrne

dobře věděl, že nemá cenu zkoumat, jaké důvody by za tím mohly být.

Jenom si užívej ten pocit, říkal si, *protože to je dar od Boha, a on mi v poslední době nedával zrovna mnoho.*

Škoda, že se k němu dnes ráno nemohl připojit i Liam. On by těm číslům na hodinkách dobře rozuměl. A těšil by se z nich společně s ním.

Nu dobrá, když nemůže být mým svědkem Liam, tak to musí být Bůh, řekl si Eamon. Bůh je přece nekonečně dobrý.

A zrovna nadešel víkend, kdy je třeba oslavovat Hospodinovu dobrotu.

Už za hodinu, osprchovaný, oholený a s myslí zbavenou všech tělesných záležitostí, bude Eamon sloužit velkopáteční mši u jeptišek v kostele sv. Františka.

Velký pátek – nejvýznamnější ze dnů křesťanského kalendáře. A přece také zvěstovatel toho nejradostnějšího dne – Velikonoční neděle!

V průběhu let mnohokrát v duchu zpochybňoval své poslání i svou víru. A nebyl jediný, koho takové pochybnosti přepadaly – v poslední době se zdálo, že i biskup si vzal za osobní úkol dosáhnout toho, aby byl Eamon zbaven kněžství.

Avšak pokaždé, když nadešel některý z významných dnů ekumenického kalendáře, ať to byly Velikonoce, Vánoce, nebo Květná neděle, vzrušující dramatičnost a mysterium takové události mu připomněly, že nezažil jiný život než v kněžském stavu.

I když, po pravdě řečeno, se někdy zdálo, že coby kněz vede dvojí život.

Na jedné straně pastýř svých oveček, který prokazuje službu všem jejich duchovním potřebám. A na té druhé – Létající otec známý z okruhu mezinárodních maratonů,

který tímto způsobem získává stovky tisíc liber pro chudé, potřebné a ztracené.

Pak tu ovšem byl ještě ten… další… život, který vedl. Tajný život, který si střežil tak, že o něm vědělo jen několik nejbližších – pokud vůbec někdo…

Věřil v to, že Bůh je ochotný odpouštět.

To ne.

Teď není čas myslet zrovna na tohle.

Vyběhl ze stínu stromů a zabočil ostře vpravo na štěrkovou pěšinu, která se táhla podél řeky. Do nosu mu pronikl čistý, sladce vonící vzduch.

Zvedl hlavu a zaklonil ji, aby nasál co nejvíc krásy jarního jitra.

Slunce vyšlo sotva před hodinou a louky táhnoucí se do dálky jiskřily ranní rosou.

Nahoře na kopečku ještě dřímalo městečko Cherringham – začíná první den ze svátečního víkendu a místní občané si dopřávají delší poležení. Viděl, jak v prvních slunečních paprscích teple září cotswoldský kámen, z něhož se tu stavěly domy.

Zezadu od řeky zaslechl nějaký zvuk a otočil se, aniž by zpomalil běh…

Spatřil pár labutí. Přilétaly těsně nad vodou, aby přistály na hladině vedle vyvázaných bárek. Ptáci jako by viseli ve vzduchu vedle něho a letmo pomyslel na to, že snad cítí vlákno Božího stvoření propojující jeho, běžícího člověka, s labutěmi, řekou, loukami a oranžovým sluncem stoupajícím nad obzor.

Pak labutě dosedly na řeku, otec přidal na tempu a nechal je za sebou.

Toho rána cítil, že jeho tělo se dostalo do vrcholné kondice. Svaly v nohou pracovaly bez nejmenší bolesti, dýchal naplno, ale volně.

Je mi dvaašedesát, ale jsem na tom líp než půlka chlapů z Cherringhamu! pomyslel si.

Léky, které užíval k posílení srdce, byly opravdu zázračné – ale nešlo o Boží, nýbrž o vědecký zázrak. Bez ohledu na to, jakému stresu musel čelit, mu teď už nehrozilo, že se bude opakovat ten příšerný okamžik z posledního podzimu, kdy cítil, jak se mu sevřel hrudník a srdce se zběsile rozběhlo; slyšel ještě, jak kalich s hostiemi zazvonil, když dopadl na kamennou podlahu u jeho nohou, a pak se všechno propadlo do tmy…

Ne. Věda ho udržela naživu. I když Všemohoucí do toho pochopitelně také měl co mluvit…

Je tohle, co prožívám, opravdové štěstí? pomyslel si. *Vím po čertech jistě, že si to nezasloužím.*

Jeho nohy v pevném rytmu dusaly blátivou nábřežní pěšinu a on se snažil zaplašit starosti, které ho trápily poslední týden, takže se ráno co ráno probouzel zbrocený studeným potem a pak padal koleny na tvrdou kamennou dlažbu v kostele sv. Františka, aby modlitbou žádal Boha o vedení…

Jako by mě pronásledovali démoni, proletělo mu hlavou. *Ale démoni, které jsem si přivolal já sám.*

Nebylo to poprvé, co se dostal do potíží. Už mnohokrát na tom byl podobně. Ale to byl mladší a čipernější. Možná ne tak mazaný, zato plný vzteku.

A dřív se také neodvažoval hrát o tak vysoké sázky.

Co ho pro Boha na nebesích přimělo, že se do toho pustil? Myslel vůbec na to, jak se s tím vším dokáže vypořádat? Jenže odpověď na tuhle otázku znal už ve chvíli, kdy si ji pokládal.

Pýcha.

Chtíč.

Chamtivost.

Tato až příliš vyhlášená trojice hříchů mu zastiňovala život od chvíle, kdy jako mladý muž vyšel ze semináře, a trvalo to dodnes.

Tihle tři šejdíři mu přinášeli během let opravdu báječné potěšení! Jenže teď… jakou cenu za to vyžadují? Přetahují se navzájem o to, který z nich bude mít možnost se mu pomstít.

Jak by u všech všudy mohl z toho maléru vyklouznout?

Čas se mu krátí. Možná by během tohoto víkendu mohl někoho navštívit a požádat ho o laskavost. Ano, to by mohlo jít. Zaletět do Dublinu, vklouznout do baru Temple, zamíchat se mezi turisty a najít staré kamarády, které tam pořád má a kterým může věřit.

Lidi, na které se může spolehnout. Kteří pomohou a nebudou se na nic vyptávat.

Jenže pak… zatraceně. Ještě tu byla ta *druhá* věc. Ježíši, to je ještě horší patálie, a jestli se provalí, bude to jeho konec.

Už dost!

Soustřeď se na běh – jenom na běh!

Slyšel pípnutí hodinek a střelil pohledem po ciferníku. Další skvělý průběžný čas a do cíle mu zbývají jenom dva kilometry.

Klidně si pukni vzteky, Liame, ale dneska ti natrhnu zadek!

Před sebou viděl řeku vytáčející lenivou zátočinu, kterou se odkláněla od Cherringhamu a obtékala marchmainský kopec se strmými svahy porostlými spoustou stromů.

Mohl by se držet i dál říčního toku, ale jeho trasa, po níž běhal pravidelně, vedla právě do toho krutého kopce a mezi stromy, aby na druhé straně seběhl ke klášteru sv. Františka.

Přesně deset kilometrů.

Naposled se podíval na hodinky, odbočil z pěšiny a pustil se tmavým lesem.

Eamon začal ztěžka dýchat a při každém nádechu jako by se mu chtěly plíce roztrhnout. V tomhle stoupání se ani nepotřeboval dívat na monitor srdečního rytmu – věděl, že údaj se bude blížit nebezpečné hranici bez ohledu na léky, které užíval.

Marchmainský kopec, to byl vždycky tvrdý oříšek. A i když běžel tak jako dnes a začátek se mu vydařil, tenhle stoupák pokaždé bolí.

Žádný úspěch není zadarmo, proběhlo mu hlavou. *Který ze svatých tohle řekl?*

Přiměl se myslet na techniku běhu. Dýchat zhluboka, kontrolovat výdech, každý krok je další metr. Roztáhnout hruď. A zvednout hlavu.

Dívat se před sebe – soustředit se na svah. Po lesní pěšině už zbývá posledních sto metrů na vrchol.

Vzpomněl si na maraton v New Yorku, na ten poslední kilometr, kdy ho davy diváků povzbuzovaly, až přišla cílová čára jako rozmazaná šmouha; naráz jako by měl celé tělo z rosolu a mozek ochromený vyčerpáním.

Ale pak ten nápor víry, který ho přiměl zvednout se z asfaltu a podpíral ho jako pár andělů, kteří byli sesláni, aby ho zachránili.

Létající otec to znovu dokázal!

Získal skoro deset tisíc – osobně předal šek kardinálovi na schodech chrámu sv. Patrika. Jeho výsledný čas byl neuvěřitelný – *nadpozemský*.

Vzpomínka na newyorský triumf ho teď pobídla a usilovně dusal nohama do ztvrdlého jílu. Vysoké stromy se

kolem něho jen míhaly a prodíral se pod převislými větvemi a vysokým mlázím.

Posledních padesát metrů k vrcholku kopce a pak už se požene po druhé straně dolů ke klášteru, bude prorážet vzduch a vítr mu ochladí obličej. Potom si dopřeje dlouhou sprchu, horkou kávu, snídani na vidličku…

Chybí posledních několik minut!

Ale potom…

Neviděl, o co zakopl. Něco mu však podtrhlo nohu a padl tvrdě dolů, hrudí narazil na nepoddajnou zem, převalil se a odřel si ruce i kolena.

Přistál se zaduněním zády na stromě a sténal bolestí.

Co se sakra stalo? Nebylo tam natažené lano?

Chviličku jen ležel a v duchu kontroloval tělo – paže a nohy, jestli v nich nemá zlomené kosti. Srdce…

Ježíši, pumpuje jako blázen, měl bych se radši zklidnit, zhluboka dýchat…

Podíval se skrz vysoké stromy na vodově modrou oblohu nad nimi. Jestli to teď jeho srdce zabalí, nenajde ho tu nikdo dlouhé hodiny. Zůstal odkázaný sám na sebe.

Ba ne, nebyl sám. Zrovna zaslechl nějaký pohyb mezi stromy přímo za sebou.

Díky Bohu…

Ale jak tak ležel na zádech a civěl do nebe, došel do jeho zorného pole nějaký člověk a zíral na něho.

Někdo, koho znal.

Kdo věděl o věcech, které provedl.

Ach, Bože můj, pomyslel si otec Byrne, když k němu dotyčný sklonil obličej.

A začal se modlit, jenže náhle jako by se Bůh vytratil.

2.

Nezvaný host

Jack se napil kávy, pohodlně se opřel v kempinkovém křesílku a znovu zkontroloval starý rybářský prut, jestli je bezpečně uchycený na bočnici křesílka.

Na hladině o dvacet metrů dál viděl malý žlutý splávek, který se bezvýznamně pohupoval – zatím ani nejmenší náznak, že by tu proplula nějaká ryba.

Ale co, k čertu – má celé ráno jenom na to, aby odpočíval a nic nedělal.

K tomu, aby si dopřál volno ode všech prací na lodi, si vybral ideální den.

Nepohnul se ani nejmenší vánek. I když bylo teprve devět, jarní sluníčko už začínalo pěkně hřát a vzadu na krku cítil příjemné, konejšivé teplo.

Ohlédl se po psovi. Riley, jeho špringršpaněl, ležel na sluníčku ve vysoké trávě. Protentokrát se neunavoval honěním za králíky – také si vzal den volna.

Až na bučící krávy, které se toulaly po pastvině na opačné straně řeky, a švitoření ptáků všude kolem nerušil hluboké ticho žádný zvuk. Na ten den připadla Velikonoční neděle, ale zatím bylo příliš brzy na to, aby se tady, kus proti proudu, promenádovali sváteční výletníci, kondiční chodci, lidé směřující někam na piknik nebo kolem pádlovali kajakáři.

Znovu pohlédl na splávek. Řeka klidně plynula kolem. Napadlo ho, že si vůbec nemůže vzpomenout, že by tento týden pršelo.

To by ovšem musel být nějaký anglický rekord, pomyslel si.

Pozoroval párek labutí, jež klouzaly s proudem řeky směrem k jeho domovu – podsadité holandské bárce *Šedá husa* ztracené mezi jinými bárkami a hausbóty vyvázanými u břehu v řadě táhnoucí se skoro kilometr směrem k Cherringhamskému mostu.

Bárka byla jeho domovem už téměř dva roky, od doby, kdy odešel od newyorské policie a splnil si sen, který měli s Katherine – na penzi se přestěhovat do Anglie a žít na říční bárce.

Jenže pak…

Jenže pak…

Znenadání onemocněla a ničila ji rychle postupující rakovina. Jejich anglický sen skončil dřív, než mohl začít.

Uběhlo několik měsíců, a byly to měsíce, kdy sotva vycházel z domu, kde spolu žili, než pochopil, co má udělat, protože by to tak Katherine chtěla.

A tak přišel sem, do Cherringhamu, sám.

Jack se natáhl do košíku postaveného u nohou a vytáhl z něho sušenku, jež pekli tady v Cherringhamu a které mu nesmírně chutnaly. Ulomil z ní kousek a hodil ho do vody.

Nebyl si jistý, jestli to bude fungovat, ale viděl skutečné rybáře, že to tak dělají, tak proč ne?

Prut a ostatní rybářské náčiní si ráno odnesl kousek proti proudu k malé zátoce v říčním břehu, kterou objevil loni a kde si zarybařil poprvé od dob, kdy byl ještě kluk. Hned napoprvé v tom místě chytil dvě malé ryby, které jeho soused Ray identifikoval jako bělice.

Nebyly dost velké k jídlu, tak je hodil zpátky do vody.

Jednoho dne se vypraví na pstruhy a vezme si ty malé mušky, které uvázal během zimy. Ray slíbil, že mu dá tip na nějaké dobré místo.

Popravdě mu bylo celkem jedno, jestli něco chytí, nebo ne. Chtělo se mu jen tak sedět tady na anglickém venkově a nestarat se o svět – to byl celý smysl jeho rybaření.

To vám ostatně může potvrdit každý rybář.

Všiml si nějakého pohybu níž na řece. Někdo tam přišel od mostu a teď se pomalu loudal kolem lodí vyvázaných v řadě. Jack toho člověka nepoznával, a tak ho pozoroval dál.

Bárky jsou pro příležitostné zloděje velkým lákadlem, i když Jack měl v tomto ohledu zatím štěstí.

Prvním pravidlem komunity lidí žijících na bárkách a hausbótech bylo, aby dávali pozor na okolí a starali se jeden o druhého.

Viděl, že ten muž došel k *Šedé huse* a zastavil se. Pak zvolna přešel podél celé délky lodi a nepokrytě nahlížel do oken.

Jack seděl nízko na břehu, a uvědomil si, že ho ten cizinec zřejmě vůbec nevidí. Pak se Riley zvedl, postavil se vedle pána a ve střehu čekal, jaký dostane povel.

Jen tam tak šmíruje a obhlíží loď – nebo jde o něco horšího? dumal Jack.

Tiše uvolnil prut z držáku a odložil ho do trávy vedle křesílka, aby měl možnost rychle se pohnout, kdyby to bylo třeba.

Jack viděl, že ten muž vstoupil na lodní můstek, přešel po něm na palubu a ztratil se mu z dohledu. Jack byl ve vteřině na nohou a s Rileym po boku spěchal po břehu k lodi.

Už se blížili k bárce, ale po tom nevítaném návštěvníkovi nebylo vidu ani slechu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Vraždy v Cherringhamu - Smrt otce Byrnea**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.